

РЕШЕНИЕ

№ 21881

гр. София, 25.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на
прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2547** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс
(АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по жалба на В. К. К., ЕГН [ЕГН] чрез процесуалния му представител адв. К. В. К.
срещу решение от 18.12.2024г., постановено по н.а.х.д. № 9624/2024г. на СРС, НО, 8-ми състав. С
оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-009238 от 30.04.2024г.,
издадено от началник отдел "Пътна полиция" към СДВР, с което на жалбоподателя е наложено
административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. на основание чл. 183 ал.4 т.6 от ЗДвП за
нарушение на чл.104а от ЗДвП и „глоба“ в размер на 50 лв. на основание чл. 183 ал.4 т.7 пр.1 от
ЗДвП за нарушение на чл. 137а ал.1 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че съдът неправилно е формирал извод за законосъобразност на
оспорваното НП, позовавайки се единствено на съставения АУАН. Според жалбоподателя
вменените нарушения са останали недоказани като в тази връзка изтъква, че показанията на
разпитаните свидетели не са допринесли за тяхното установяване. Акцентираща се, че в показанията
на св. С., същият е посочил, че са установили водача с мобилно устройство хендсфрий в ръцете.
По същество от съда се иска да отмени решението и потвърденото с него НП.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован се представлява от адв.К., който
поддържа жалбата и заявява, че не претендира разноски.

Ответникът – Началник на сектор „Пътна полиция“ към СДВР, редовно призован, не се явява и не
се представлява. Постъпило е писмено становище от процесуалния му представител, с което моли

съда да отхвърли касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна. Административен съд София – град, XXVII касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на обжалване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Решението на Софийския районен съд е валидно, допустимо и правилно.

От фактическа страна съдът е приел, че на 12.04.2024г. около 10:44 часа в гр. С. по бул. „Б. шосе: с посока на движение от С. скоростна тангента към [улица] жалбоподателят В. К. управлявал лек автомобил „Д. Л.“ с ДК [рег.номер на МПС]. Той бил спрял за проверка от служители на СДВР. В хода на проверката било установено, че лицето-водач на превозното средство използва мобилен телефон без устройство, позволяващо употреба без участието на ръцете и не е поставил обезопасителен колан. Свидетелят К. съставил за тези нарушения на жалбоподателя АУАН като квалифицирал нарушенията като такива по чл.137а ал.1 от ЗДвП и по чл.104а ал.1от ЗДвП.

За да потвърди НП, първоинстанционният съд е възприел описаната от АНО фактическа обстановка, като е счел, че извършеното нарушение е безспорно доказано от събраните доказателства и по-конкретно от показанията на актосъставителите и приобщения доказателствен материал. От правна страна съдът е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са спазени разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, а в производството по ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

По твърдяната в касационната жалба необоснованост на извода на СРС, че касаторът е извършил нарушението и същото е доказано, касационният съд намира следното:

Преценката на първоинстанционния съд относно установените по делото релевантни факти не подлежи на касационен контрол, доколкото при обсъждането на доказателствата не е допуснато превратно тълкуване или вътрешно противоречие и непоследователност. За да приеме, че жалбоподателят К. е извършил нарушенията, СРС е взел предвид констатациите по АУАН, възпроизведени в НП и показанията на свидетеля С.. Касаторът не е представил доказателства и не е направил искания за събиране на такива, които да оборват този извод. Във връзка с последното следва да бъде отбелязано, че разсъжденията на жалбоподателя относно доказателствената стойност на АУАН в случая са неправилни.

Съгласно чл.189, ал.2 ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. С този принцип законът придава на АУАН значението на доказателствено средство, което може да бъде опровергано от събраните в хода на съдебното или административното дирене доказателства или да бъде изключено от доказателствения материал, ако бъде проведено успешно оспорване на качеството му на официален документ. АУАН е официален документ в частта му за извършените от и пред актосъставителя действия и в този смисъл това длъжностно лице не е свидетел на нарушението и може да бъде разпитван при евентуално оспорване на съществуването на документа, а в обстоятелствената му част АУАН е доказателствено средство, което съдът е длъжен да цени като приеме за осъществени посочените в него съставомерни факти, освен ако същите бъдат опровергани от събраните по делото доказателства, какъвто настоящия случай не е. Районният съд е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си,

разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при което е извършено като е събрал необходимите, относими и възможни доказателства, за чието съществуване са налице данни по делото. Предвид изложеното касационният състав изцяло възприема извода на контролирания съд, че са изяснени всички обстоятелства, представляващи елементи от фактическия състав на административното нарушение.

В тази връзка, съдът намира за необходимо да отбележи, че наличието на „хендсфрий“ устройство би позволило единствено провеждането на телефонни разговори по време на шофиране и би довело до отпадане на отговорността, ако на водача се вменява именно провеждането им, като то следва да е предварително поставено и включено, така че да не изисква допълнително ангажиране вниманието и ръцете на водача. В случаите, при които телефонът се ползва за други цели в хода на управлението, предпоставени от технологичните му възможности /преглеждане на съобщения, сърфиране в интернет, правене на снимки и пр./, наличието на "хендсфрий" устройство не премахва противоправния характер на поведението на водача, а от там и неговата наказуемост.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото е основателно искането на ответника за присъждане на разноски, които съдът определя на 80 лв. съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София-град, XXVII-ми касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 18.12.2024г., постановено по н.а.х.д. № 9624/2024г. на СРС, НО, 8-ми състав.

ОСЪЖДА В. К. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба от М. Ц. И. чрез процесуалния му представител адв. А. И., срещу протоколно Решение № 2392 от 21.05.2024г. постановено по АНД № 14763/2023г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 102-ри състав, с което е потвърдена Заповед за задържане с рег. № 2253з-1170/07.10.2023г., издадена от Б. Н. Б., заемащ длъжност старши полицаи в 01 РПУ — СДВР

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на въззивния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище от процесуалния му представител, с което заявява, че не възразява делото да бъде гледано в тяхно отсъствие и моли съда да отмени оспорваното решение.

Ответникът по касационната жалба – Б. Н. Б. – старши полицаи при 01 РУ-Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призван не се явява и не се представлява. По делото няма депозирано становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалбата.

Административен съд София-град, XXVII-ми касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 от АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

Със Заповед № 2253з-1170/07.10.2023г., издадена от полицейски орган при 01 РУ-СДВР, жалбоподателят И. бил задържан на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, тъй като на 07.10.2023г., около 09.00ч. в [населено място], в района на [улица], при извършена проверка от полицейски служители било констатирано, че същия държи в себе си наркотични вещества.

От фактическа страна районният съд е установил, че на 07.10.2023г. полицейски служители при 01 РПУ — СДВР, които са изпълнявали служебните си задължения в [населено място], забелязват две лица от мъжки пол и едно от женски в района на кръстовището на [улица]и [улица], със странно поведение. Сред полицейските служители е бил и издателят на заповедта — Б. Б.. Трите лица са спрени за полицейска проверка и са установени като самоличност. На въпрос от страна на полицейските служители дали имат в себе си някакви забранени от закона вещества всяко от трите лица заявило, че притежава полиетиленово пликче с бяло прахообразно вещество.

Жалбоподателя И. предал с протокол за доброволно предаване две полиетиленови пликчета с прахообразно вещество и жълт контейнер, които са запечатани със съответен картон сер. А № 0552897 и силиконов печат № 107 НЕКД-СДВР. Съгласно изготвена експертна справка № 2837-х/2023, въпросните два предмета, предадени от жалбоподателя, с условни имена обект № 1 и № 2, и жълт пластмасов контейнер (обект № 3), съдържат наркотично вещество — кокаин,

С обжалваното решение СРС е отхвърлил жалбата срещу процесната заповед за задържане като се е позовал на събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, въз основа на които е обосновал правен извод, че заповедта е законосъобразно издадена, при липса на отменителните основания, визирани с разпоредбата на чл.348 от НПК.

Така постановеното решение е правилно. Видно от материалите по делото атакуваното решение е изготвено съобразно законовите изисквания, ведно с мотивите, които съдържат възраженията на страните, фактическите и правни констатации на съда, както и подробно обсъждане на наведените възражения. Въз основа на цялостен анализ на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, както и на приложимите правни норми, съдът е обосновал изводи, които настоящият съдебен състав изцяло споделя.

Несъстоятелни са твърденията на касатора за допуснати съществени процесуални нарушения при събиране на доказателствения материал и установяване на значимите за спора факти. Съдът аргументирано е уважил част от доказателствените искания, а други е отхвърлил. Право на решаващия съд е да отхвърли доказателствените искания на страните, при положение, че аргументира позицията си относно тяхната неоснователност или несъотнесимост към предмета на разследване или иначе казано - Съдът не е длъжен да уважава всяко искане на страните, а само тези, които счита, че ще допринесат за установяване на обективната истина по делото, като съображенията му за това обаче всякога следва да са убедително мотивирани. Решаващо за дължимата в случая преценка е останали ли са обстоятелства от предмета на доказване неизяснени. В конкретния случай касационна инстанция не установява подобна неяснота. Относно така желанието от жалбоподателя видеозапис се установява, че съдът е проявил необходимата процесуална активност като последователно в хода на процеса е изискал информация от съответните органи за установяването на такъв и приобщаването му към делото. В резултат на тези усилия е установено, че в процесния случай не е извършен видеозапис по време на осъществената проверка, за което обаче процесуалната дейност на съда по този въпрос

не търпи критика. Още повече, че действителното притежание на наркотични вещества у лицето е предмет на последвалото наказателно производство, а не на основанията за издаване на заповедта за задържане.

По силата на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За да бъде приложена тази норма е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление, както и данни това престъпление да е извършено именно от задържаното лице. Понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл.207, ал.1 НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК, е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагане на мярката "задържане за 24 часа" по реда на чл.72 ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършване на съответното престъпление. В процесния случай такива данни са безспорно установени.

С оглед на извършеното по-горе разграничение между съдържанието на понятието "данни" и "достатъчно данни", следва изводът, че разпоредбата на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР не предполага доказаност от субективна и обективна страна на извършено престъпление, а единствено наличие на данни за извършено престъпление. Такива са установени със заявеното от жалбоподателя признание, че притежава в себе си наркотично вещество (обективирани в саморъчно съставено и подписано сведение), разпита на полицейските служители и протокола за доброволно предаване. В случая приложената ПАМ се оправдава от законовите цели за задържане.

При задържане на посоченото правно основание – данни за извършено престъпление, не е необходимо да са налице доказателства за осъществено от задържаното лице престъпление, а само данни, обосноваващи предположение в посочения смисъл. От събраните в хода на съдебното производство доказателства може да се направи извод за фактическите основания на задържането, в частност на причините за същото. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно и окончателно установено, да е повдигнато и предявено обвинение и т.н. Въпросът дали конкретно лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежи на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл.72 ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват задържаното лице със соченото нарушение, не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

Не се споделят и останалите оплаквания.

Според чл.5, § 1, б."с" КЗПЧОС никой не може да бъде лишен от свобода освен в случай на законен арест или лишаване от свобода на лице с цел да се осигури явяването му пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. Изпълнено е и изискването задържането да е извършено в съответствие с процедури, предвидени от закона. Заповедта следва да се приеме за

мотивирана и с оглед вписването в мотивната ѝ част, че лицето е задържано проверка за престъпление по чл.354а от НК.

В заповедта не е описана фактическата обстановка, но съгласно съдебната практика няма пречка такова описание да се съдържа и в други документи от административната преписка. В този смисъл е ТР № 16/1975 на ОСГК, съгл. което мотивите за издаване на административния акт могат да се съдържат и в други документи от административната преписка. В случая това е приложената и приета по делото докладна записка, в която се съдържат всички необходими сведения и данни, обосновали необходимостта от задържане на жалбоподателя. Именно на тези мотиви, относими към задържането, се позовава касационната инстанция, за да приеме, че задържането е мотивирано. То е мотивирано именно с извършваната от полицейските органи проверка за наличие на престъпление по чл.354а НК: Който без надлежно разрешително произведе, преработи, придобие или държи наркотични вещества или техни аналози с цел разпространение, или разпространява наркотични вещества или техни аналози, се наказва за високорискови наркотични вещества или техни аналози - с лишаване от свобода от две до осем години и с глоба от пет хиляди до двадесет хиляди лева, а за рискови наркотични вещества или техни аналози - с лишаване от свобода от една до шест години и с глоба от две хиляди до десет хиляди лева. Когато предмет на престъплението са прекурсори или съоръжения или материали за производство на наркотични вещества или техни аналози, наказанието е лишаване от свобода от три до дванадесет години и глоба от двадесет хиляди до сто хиляди лева.

Неоснователни са възраженията и досежно ограничено право на защита поради ограничен достъп до делото. Действително районният съд е отказал електронен достъп до делото, но същото, заедно с целия събран и приобщен доказателствен материал са били достъпни за жалбоподателя и процесуалния му представител в съда, който се намира в същото населено място. По делото не са налични данни, които да обосноват извод, че същите са били препятствани да се запознаят с материалите поради отказ на съда или лична невъзможност за достъп (поради заболяване, служебна ангажираност в друго населено място и пр.), поради което не може да се приеме, че правото на защита е било ограничено.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решението на СРС е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора разноски се следват на ответника по касацията, но в хода на производството същият не е претендирал присъждането им.

Водим от горното, Административен съд-София-град, XXVII-ми Касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА протоколно Решение № 2392 от 21.05.2024г. постановено по АНД № 14763/2023г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 102-ри състав

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.